

nání obviněného nedostalo na veřejnost a zůstalo skryto uvnitř komory, nelze mluvit o zlehčení cti a vážnosti stavu (viz sb. n. s. čís. 29 dis.). Jak již v rozhodnutí sb. n. s. čís. 39 dis. bylo vysloveno, jest advokátní komora každému advokátovi v jejím obvodu úřadem představeným a dohlížejícím a jest povinností advokátovou dbáti jejich příkazů. Bylo proto povinností obviněného, by přípisy, pokud vyšly od advokátní komory, řádně zodpověděl. Nezodpovědění jich právem bylo kvalifikováno za porušení povinností povolání. Jinak má se tomu však, pokud jde o přípisy kárné rady, které byly na něho řízeny jako na obviněného. Právě tak jako v řízení trestním dáno jest obviněnému na vůli, chce-li na otázky odpovídati čili nic (§§ 203, 245 II tř. ř.), nelze ani v řízení kárném, kde při nedostatku výslovného předpisu jest užití obdobně zásad řízení trestního (arg. §§ 41 II, 59 kárn. st.), obviněnému přičítati k tíži, když nezodpověděním přípisu kárné rady použil svého práva jako obviněný odepřít odpověď kárnému soudu. Předpisování a vybírání komorních příspěvků jest vnitřní věcí komory, kde nevystupuje komora proti svému členu jako nadřízený úřad, vykonávající pravomoc, ustanoveními § 23 adv. ř. a § 1 kár. st. mu propůjčenou, nýbrž jako zájmová korporace při výkonu svého hospodářství, která má možnost po případě i exekucí příspěvků se domoci (článek VIII zák. ze 16. listopadu 1906, čís. 223 ř. zák.). Nelze proto opomenutí při placení příspěvků kvalifikovati za kárný přečin, nýbrž jen za nepřístojnost, jejíž vytknutí přísluší advokátní komoře a jejímu výboru (viz též výnos býv. min. práv z 28. ledna 1895, čís. 23.882).

Čís. 85 dis.

Zkrácení cizích práv ve smyslu § 53 čís. 3 kárn. stat. může se advokát dopustiti jen porušením povinností povolání.

Povinností advokáta chovati se, jak čest a vážnost stavu mu přikazuje, nevzniká ještě subjektivní právo třetích osob na takové chování se advokátů, a to ani tehdy, když jim nelze upřít zvláštní osobní zájem.

Jde-li o zlehčení cti a vážnosti stavu, nemají třetí osoby práva stížnosti, neshledala-li kárná rada v (jejich) oznámení důvod ke kárnému zakročení.

(Rozh. ze dne 7. června 1929, Ds I 11/29.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů nevyhověl stížnosti Dra Karla H-a, advokáta v T., do usnesení kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 28. března 1929, jímž bylo vysloveno, že není důvodu ke kárnému stíhání Dra Karla S-a, advokáta v T.

Důvody:

Kárná rada advokátní komory v Praze rozhodla k udání stěžovatele na Dr. Karla S-a, že není důvodu ke kárnému stíhání, poněvadž v jednání Dr. S-a nelze spatřovati ani porušení povinností povolání ani zlehčení

cti a vážnosti stavu. Zástupce komory nepodal stížnost do tohoto rozhodnutí; stížnost Dr. H-a, jenž učinil u komory udání, jest posuzovati podle § 53 čís. 3 kárného statutu, podle něhož přísluší třetím osobám, i když jsou advokáty, právo stížnosti jen potud, pokud byly kárným činem zkráceny ve svých právech. Zkrácení cizích práv může se advokát dopustiti s hlediska kárného řádu jenom porušením povinností povolání, to však nelze v jednání Dr. S-a shledati, a sám stěžovatel je v něm nespátřuje. Dovojuje, že se Dr. S. prohřešil proti cti a vážnosti stavu tím, že, nedbaje všeobecně zachovávaných pravidel slušnosti a mravů, vyvídal dotazem u jiných osob jeho soukromý život, a to nejenom za účelem zamýšleného důkazu pravdy v trestní při jím hájeného redaktora Rudolfa H-e, nýbrž i za účely politickými. Avšak povinností advokáta chovati se, jak čest a vážnost stavu mu přikazuje, nevzniká ještě subjektivní právo třetích osob na takové chování se advokátů. a to ani tehdy, když jim nelze upřít zvláštní osobní zájem. Chrániti čest a vážnost stavu jest výhradně úkolem orgánů, povolaných k tomu advokátním řádem a kárným statutem, tedy zástupce komory a kárné rady (§§ 23, 29 kár. st.). Třetí osoby, i když jsou advokáty, mohou sice skutečnosti, kterými byla podle jejich názoru zlehčena čest a vážnost stavu, oznámiti výboru advokátní komory, zástupci komory nebo kárné radě k zakročení, nemají však právo ke stížnosti, jestliže kárná rada neshledala v oznámení důvod ke kárnému zakročení. Jelikož v souzeném případě povinnosti povolání nebyly porušeny, jinak však stěžovateli nepřísluší právo stížnosti, musilo býti uznáno, jak se stalo.

Čís. 86 dis.

Zlehčení cti a vážnosti stavu, vyslovil-li se advokát ke koncipientovi jiného advokáta na chodbě soudní budovy, aby řekl svému chefovi, že si obsah žaloby vymyslel a vylhal, a nepoučil-li kupitelku o podstatě a o právních účincích poznámky pořadí, kterou shledal při lustru v knize pozemkové před sepsáním kupní smlouvy a před vyplacením zbytku kupní ceny kupitelkou. V tomto směru nemá advokát menší povinnost než notář, který jest podle §§ 52—53 not. ř. povinen poučiti strany i o smyslu a o následcích právního jednání.

V kárném řízení jest odsouzenému uložiti náhradu útrat, které jest vyměřiti obdobným použitím předpisů trestního řádu, avšak jen, pokud se tyto předpisy hodí i na kárné řízení (§ 41 odst. 2 kárn. stat.).

Ani podle § 381 čís. 1 a 6 tr. ř. ani v kárném řízení nelze žádati náhradu za paušál z místnosti, ani za vyhotovení obžaloby a nálezu.

(Rozh. ze dne 7. června 1929, Ds II 12/28.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů v zasedání neveřejném, slyšev generálního prokurátora, odvolání obviněného do nálezu kárné rady moravské advokátní komory ze dne 2. června 1928, jímž byl uznán vinným kárným přečinem zlehčení cti